

1020. Lex. Bekk. p. 324: ἀγνώτα, τὴν ἀγνοου-
μένην.

1021. Elmsleyus corrigit, πείθειν.

1115. De luscinia ad Soph. t. 1, p. 357.

1117. Vulgo, περιβάλλοντο, et περιβαλόντες, —
δέμας θεοί.

1132. Corrigit ὄχθας. Et ὄχθη quidem proprium
est de aggere ripæ; nil tamen in talibus sine li-
bris mutandum. Ammon.: ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι
ποταμῶν χεῖλη, ὄχθοι δὲ, ἐπάρματα γῆς. Diser-
tissimus est Soph. locus Phil. 726: Σπερχειοῦ
τε παρ' ὄχθαις..... Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων. Sed Anacr.
XX: Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη λίθος Φρυγῶν ἐν
ὄχθαις: ubi Brunck. Et in accentu nominis
ὄχθος variatur. Ammonius ὄχθος habet, et jam
genitivus pluralis anceps erit. Perspicue Arca-
dius: ὄχθοι ὄχθων, ὄχθαι ὄχθῶν.

1144. Vulgo, θερμόνους. «Aurem calido sanguine
«tinctam affligam solo.»

1152. Λαμπρὸς πνέων: epithetum vento aptum.
Æschin. Epist. 1: λύσαντες ἐκ Μουνυχίας ἐσπέ-
ρας λαμπρῶ σφόδρα σκίρωνι. Planudes Ovidiana,
M. XV, 603, «trux insibilat eurus» vertit: ψι-
θύρισμα τοῦ εὔρου λαμπροῦ.